

Sygn. akt II C 852/14

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 20 września 2016 roku

**Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział II Cywilny,  
w składzie:**

Przewodniczący: S.S.R. K. Ś.

Protokolant: starszy sekretarz sądowy D. B.

po rozpoznaniu w dniu 6 września 2016 roku, w Ł. na rozprawie jawnej,

sprawy z powództwa P. P.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S.

o zadośćuczynienie w kwocie 3 000,00 zł

1. oddala powództwo,
2. zasądza od P. P. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. kwotę 1 478,90 zł (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt osiem złotych 90/100) tytułem zwrotu kosztów procesu,
3. nakazuje zwrócić P. P. ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 800,00 zł (osiemset złotych) tytułem niewykorzystanej zaliczki uiszczonej na poczet przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego, zaksięgowanej pod pozycją (...) / (...),
4. nakazuje zwrócić (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S. ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 28,48 zł (dwadzieścia osiem złotych 48/100) tytułem niewykorzystanej zaliczki uiszczonej na poczet przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego, zaksięgowanej pod pozycją (...) / (...).

Sygnatura akt II C 852/14

## UZASADNIENIE

P. P., reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru – radcę prawnego, wystąpił z powództwem przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S. o zapłatę kwoty 3 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 lipca 2014 roku do dnia zapłaty, a także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych.

(pozew wraz z uzasadnieniem k. 2-4)

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w S., będący następcą prawnym (...) S.A. z siedzibą w S., reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru – radcę prawnego, wniósł o oddalenie powództwa w całości. Pozwany żądał zapłaty przez powoda na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

(odpowiedź na pozew z uzasadnieniem k. 24-29)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 czerwca 2014 roku w Ł., kierujący pojazdem marki C. (...) nie zachował należytej ostrożności podczas wykonywania manewru cofania i najechał na pojazd marki A. (...). Bezpośrednio przed zdarzeniem samochód marki A. (...) stał. Pojazdem marki A. (...) kierował powód. W dacie tego zdarzenia sprawca zdarzenia był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. z siedzibą w S..

(bezsporne)

W dniu 2 lipca 2014 roku powód zgłosił się do Wojewódzkiej (...) w Ł., podając w wywiadzie lekarskim występowanie od dnia 1 lipca 2014 roku dolegliwości bólowych kręgosłupa szyjnego, bez urazu, poza pracą. Wykonano zdjęcie RTG. U powoda stwierdzono nerwoból okolicy szyi.

(zaświadczenie k. 14, kserokopia dla lekarza kierującego / POZ k. 15)

Powód nie kontynuował leczenia. Po wypadku powód nie przebywał na zwolnieniu lekarskim.

(bezsporne)

Na skutek uderzenia przez cofający samochód marki C. (...) w przód stojącego samochodu A. nie wystąpiła trwała deformacja elementów przodu samochodu A. (...). Prędkość kolizyjna była niewielka i wynosiła kilka kilometrów na godzinę. Przeciżenia działające na osobę kierowcy samochodu A. (...) w trakcie przedmiotowego zdarzenia były na tyle małe, iż nie wywołałyby one istotnego przemieszczenia się ciała kierowcy, nawet w przypadku braku zapięcia pasów bezpieczeństwa. W trakcie tego zdarzenia nie występowały siły, które mogłyby skutkować powstaniem obrażeń kręgosłupa szyjnego u kierującego samochodem marki A. (...). Brak medycznych dowodów na okoliczność doznania obrażeń ciała przez powoda w wyniku wyżej wskazanego zdarzenia. Nie występuje powiązanie pomiędzy zgłaszanymi przez powoda podczas wizyty lekarskiej w dniu 2 lipca 2014 roku subiektywnymi dolegliwościami bólowymi kręgosłupa w odcinku szyjnym z wyżej wskazanym zdarzeniem.

(opinia sądowo-lekarska k. 129-131, opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i analizy wypadków komunikacyjnych k. 133-150)

Pełnomocnik powoda zgłosił szkodę (...) S.A. z siedzibą w S.

(bezsporne)

(...) S.A. z siedzibą w S. odmówiła wypłaty świadczenia na rzecz powoda.

(bezsporne)

W trybie art. 492 § 1 k.s.h. w zw. z art. 516 § 6 k.s.h. nastąpiło połączenie (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w S. poprzez przejęcie w drodze przeniesienia całego majątku (...) S.A. w S. na (...) S.A. z siedzibą S..

(bezsporne)

Sąd odmówił wiary zeznaniom powoda w części w jakiej dotyczyły odniesionych przez powoda obrażeń ciała w następstwie kolizji drogowej, doznań psychicznych i fizycznych powoda po wyżej wskazanym zdarzeniu mającym być – według powoda – źródłem szkody powoda. Powód zeznał, że na skutek tego zdarzenia doznał urazu ciała w postaci nerwobólu szyi, jednakże twierdzenie powoda nie koreluje z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, w tym z opinią biegłych z zakresu medycyny sądowej oraz analizy wypadków drogowych. Nadto, powód twierdził, iż zgodnie z zaleceniem otrzymanym od lekarza dyżurującego w (...) w Ł., przez 10 dni nosił kołnierz ortopedyczny, jednak załączona dokumentacja medyczna okoliczności tej nie potwierdza. Z tożsamyh przyczyn Sąd odmówił wiary zeznaniom świadka D. P. – żony powoda, bowiem zeznania te nie są spójne z obiektywnymi dowodami w sprawie.

Sąd oddalił wniosek powoda o przedłużenie terminu do uiszczenia zaliczki na wydatki związane ze zgłoszonym wnioskiem o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, do zapłaty której to powód został zobowiązany, albowiem termin czternastu dni wskazywany przez przepis art. 130<sup>4</sup> § 1 i § 2 k.p.c. jest terminem maksymalnym, którego nie można już przedłużyć.

Sąd postanowił na podstawie art. 130<sup>4</sup> k.p.c. pominąć czynność w postaci przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego neurologa, albowiem powód uiszczył zaliczkę na wydatki związane z przeprowadzeniem tego dowodu po terminie maksymalnym wyznaczonym przez ustawodawcę, bo po terminie czternastu dni, który to termin został zakreślony powodowi. W tej sytuacji Sąd musiał na podstawie powyżej wskazanego przepisu pominąć czynność w postaci przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego neurologa, o czym stanowi norma art. 130<sup>4</sup> § 4 k.p.c. w zw. z art. 130<sup>4</sup> § 2 k.p.c.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie z przyczyn i na odstawie przepisów, jak niżej.

W myśl art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Nadto, uprawniony do dochodzenia odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia O.C. może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń, stosownie do normy art. 822 § 4 k.c. Zgodnie natomiast z przepisem art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i (...) (Dz. U. nr 124, poz. 1152), z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody związane z ruchem posiadanego pojazdu przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Zgodnie z normą art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Przepis ten zawiera odwołanie do teorii adekwatnego związku przyczynowego, która odpowiedzialnością podmiotu obejmuje jedynie zwykłe, regularne następstwa danej przyczyny. Zgodnie z tą teorią związek przyczynowy zachodzi tylko wtedy, gdy w zestawie wszystkich przyczyn i skutków występują takie przyczyny, które normalnie powodują określone skutki. Przymiotnik „normalne” oznacza skutki typowe lub oczekiwane w zwykłej kolejności rzeczy, a więc niebędące rezultatem jakiegoś zupełnie wyjątkowego zbiegu okoliczności. W wyroku z dnia 08.12.2005 roku, w sprawie o sygnaturze akt III CK 298/05, Sąd Najwyższy wskazał, co następuje: „Związek przyczynowy jest kategorią obiektywną i należy go pojmować jako obiektywne powiązanie ze sobą zjawiska nazwanego „przyczyną” ze zjawiskiem określonym jako „skutek”. Ustawodawca wprowadzając w art. 361 § 1 k.c. dla potrzeb odpowiedzialności cywilnej ograniczenie odpowiedzialności tylko za normalne, typowe, występujące zazwyczaj następstwa działania lub zaniechania, z których szkoda wynikła, nie wprowadza pojęcia związku przyczynowego w rozumieniu prawnym odmiennego od istniejącego w rzeczywistości. Ogranicza tylko odpowiedzialność do wskazanych w przepisie normalnych, adekwatnych następstw. Istnienie związku przyczynowego jako zjawiska obiektywnego jest determinowane określonymi okolicznościami faktycznymi konkretnej sprawy i dlatego istnienie związku przyczynowego bada się w okolicznościach faktycznych określonej sprawy”. Ocena, czy skutek jest normalny, powinna być oparta na całokształcie okoliczności sprawy oraz wynikać z zasad doświadczenia życiowego i zasad wiedzy naukowej, specjalnej. Tak orzekł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 czerwca 1956 roku, w sprawie o sygnaturze akt 3 CR 515/56, opublikowanym w OSN 1957/1/24.

W celu stwierdzenia związku pomiędzy wypadkiem a stanem zdrowia powoda w sprawie przeprowadzony został dowód z łącznej opinii biegłych z zakresu medycy sądowej i analizy wypadków drogowych. Na podstawie połączonych opinii należało wyprowadzić wniosek o braku związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem z dnia 30 czerwca

2014 roku, tj. wyżej wskazanym wypadkiem, jakiemu uległ powód, a rozmiarami i charakterem zgłaszanych przez powoda urazów ciała. Pomiedzy wskazanymi faktami, które miałyby stanowić przyczynę i skutek, nie zachodzi opisana wcześniej więź o charakterze normalności, typowości, adekwatności. Jak wskazał biegły do spraw medycyny sądowej, który sporządził opinię w niniejszej sprawie, która to opinia nie była kwestionowana przez żadną ze stron, jedyne rozpoznanie u powoda to nerwoból, który nie jest chorobą ani jednostką urazową, a jedynie objawem. Dodatkowo, brak obiektywnego medycznego dowodu na doznanie przez powoda urazów w wyniku wyżej wskazanej kolizji z dnia 30 czerwca 2014 roku. Biegły podkreślił, iż wobec braku u powoda obrażeń ciała lub innych obiektywnych następstw o charakterze urazowym nie było podstaw do oceny wpływu tego zdarzenia na zdrowie fizyczne powoda. Biegły ten wydał przedmiotową opinię przy konsultacji z biegłym sądowym z zakresu ruchu drogowego, który również zanegował, by przebieg wypadku, a zwłaszcza wielkość sił działających na powoda, mogły przyczynić się do powstania u powoda jakichś obrażeń ciała. Biegły ten wyjaśnił, iż wypadek ten nie przebiegał w sposób nagły, bowiem - jak przyznał powód - widział on cofający w jego kierunku samochód sprawcy kolizji drogowej, zatem miał czas przygotować się do uderzenia. W trakcie tego zdarzenia na samochód powoda nie oddziaływały siły, które mogłyby skutkować powstaniem obrażeń kręgosłupa szyjnego u powoda.

Reasumując, nie można mówić o normalności następstwa, jeżeli nie ma ono charakteru standardowego, występującego zazwyczaj, w stosunku do przeważającej ilości przypadków.

Sąd uznał, iż opinie zostały sporządzone w sposób prawidłowy, rzetelny, zawierały logiczne i umotywowane przedstawienie wyprowadzonych przez biegłych wniosków. Biegły z zakresu ruchu drogowego na podstawie dokumentacji fotograficznej uszkodzonego pojazdu powoda, jak i zeznań powoda co do okoliczności przebiegu zdarzenia, przeprowadził symulację uderzenia cofającego samochodu marki C. w stojący samochód marki A. (...), a zatem istota opiniowania została oddana w sposób wręcz pogłębiony. Tym samym sporządzone w sprawie opinie odpowiadały obowiązującym regułom, a przez to były wiarygodne i mogły stanowić podstawę do poczynienia stanowczych ustaleń w zakresie braku związku przyczynowego pomiędzy wyżej wskazanym wypadkiem z dnia 30 czerwca 2014 roku a zgłaszanymi przez powoda obrażeniami ciała. Można zresztą dodać, że z dokumentacji medycznej wynika, iż zgłaszane przez powoda obrażenia ciała w postaci nerwobólu szyi nie mają charakteru urazu, co podał sam powód w wywiadzie lekarskim. Prowadzi to do wniosku, iż nerwoból szyi u powoda nie stanowi następstwa wypadku z dnia 30 czerwca 2014 roku, w związku z czym pozwany nie jest zobowiązany do zapłaty powodowi zadośćuczynienia za krzywdę.

Należy zatem dojść do przekonania, iż powód nie wykazał, aby zgłaszane przez niego dolegliwości pozostawały w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem z dnia 30 czerwca 2014 roku, mającym stanowić źródło krzywdy po jego stronie, a tym samym istnienia po stronie pozwanego zobowiązania do spełnienia świadczeń wskazanych w pozwie.

Sąd oddalił wobec tego powództwo w całości, jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., jak w punkcie drugim sentencji wyroku i obciążył tymi kosztami powoda jako przegrywającego proces w całości.

Pozwany poniósł koszty procesu obejmujące wynagrodzenie biegłych sądowych za wydanie opinii w kwocie 1 471,52 złotych oraz koszt notarialnego poświadczenia zgodności dokumentu w postaci pełnomocnictwa w kwocie 7,38 zł.

Sąd, stosownie do normy art. 84 ust. 2 w zw. z art. 80 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594 ze zm.), orzekł, jak w punktach trzecim i czwartym sentencji wyroku.